

29 Μαΐου 2014

Μνήμες της καστροπολιτείας

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Μέρες σαν και αυτές, που η σκέψη των νέων ανθρώπων αναζητά καταφύγιο σε αξίες και ιδανικά για να στεριώσει το αύριο, που αποζητά το όραμα για να μπορέσει να επιτύχει την υπέρβαση, ο νους γυρνά στο χθες και ταξιδεύει. Για να βιώσει τις τελευταίες στιγμές, του θάρρους και του μεγαλείου. Ακολουθώντας τα χνάρια του τελευταίου αυτοκράτορα των Ρωμιών από τη μητρόπολη του Μυστρά στη Βασιλεύουσα.

Και οι απόγονοι του γένους εκείνου των Ρωμαίων και του βασιλιά πιστοί στο χρέος των αιώνων, κινούν και αυτοί στον δρόμο τον ανηφορικό, στο καλύτερο της καστροπολιτείας για να αποδώσουν την ύστατη τιμή, στον Κωνσταντίνο τον Παλαιολόγο, τον τελευταίο πρόμαχο και υπερασπιστή. Στέκουν αμίλητοι, κρατώντας στο χέρι ένα κεριά, δίπλα στο σημείο εκείνο που ο θρύλος περιέβαλλε με δόξα και η μνήμη το αγκάλιασε με δεσμά πιο δυνατά από εκείνα που σήμερα το αγκαλιάζουν.

Οι κόρες της Σπάρτης, ντυμένες τον βυζαντινό μανδύα, τον παραστέκουν νοητά. Οι ευχές των λειτουργών του Υψίστου ανακαλούν στην μνήμη τις κορυφαίες στιγμές εκείνης της πορείας προς τη θυσία: υπέρ ευοδώσεως-υπέρ ενισχύσεως-υπέρ αναπαύσεως... Στην πύλη του Μυστρά σηκώνει το δικό του σταυρό ο αυτοκράτορας... στην πύλη του Ρωμανού τον αποθέτει, στερνό αντίδωρο στην κιβωτό της μνήμης.

Και ύστερα η πόρτα κλείνει και στο φως των κεριών μένουν να πλανιούνται ξανά οι σκιές εκείνων που έζησαν τις τελευταίες στιγμές. Εκείνων που αποχαιρέτησαν το βασιλιά με την ελπίδα να τον υποδεχτούν νικητή και λυτρωτή της Ρωμοσύνης. Και μένουν να κοιτούν τον ορίζοντα και να καρτερούν το θαύμα, μέχρι ο αέρας να φέρει σαν μαύρο σύννεφο πάνω απ την πόλη το τελευταίο άγγελμα. Όχι εκείνο του χαμού μα εκείνο που αντηχεί ως σήμερα σαν παρακαταθήκη: *Το δε την πόλιν σοι δούναι*

... Χαραγμένο για πάντα κάτω από το βλέμμα του τελευταίου βασιλιά που στέκει στους πρόποδες της πολιτείας , με το ξίφος στο πλάι του γυμνό, πιστός άχρι θανάτου...